

MIC. # 2256

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

WETZLAR, ISAAC.

LIEBS BRIEF AN MEINE LIEBE
BRUDER UND SCHWESTERN
IN DIESEN GOLUS.

[17--]

ASHKENAZIC SCRIPT

רעגיסטער

פרק א

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

פירקב

三

60117

אשר יצא מן המדבר ויבא אל הר סיני ויאמר אל ה' אלהי ישראל

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1. **א**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 2. **ב**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 3. **ג**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 4. **ד**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 5. **ה**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 6. **ו**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 7. **ז**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 8. **ח**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 9. **ט**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 10. **י**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 11. **יא**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 12. **יב**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 13. **יג**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 14. **יד**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 15. **טו**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 16. **טז**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 17. **יז**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 18. **יח**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 19. **יט**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו
 20. **כ**תחלה יתקן ה' את ישראל ויהי כבודו כבודו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

פרק יוד

[illegible]

[illegible]

63.4 / 72.4

Handwritten signature: K. J. J. J. J.

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אברהם אבינו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

am 18. 11.

[illegible]

[illegible]

גמל צדקה אמת וישרה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

Q. 168

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

12/20/11

[illegible]

[illegible]

[illegible]

کتابخانه ملی ایران

[illegible]

[illegible]

১৬১১

[illegible]

4

[illegible]

Festschrift (p. 95) zur Verfügung steht, welches Sie mit mit
Leichtigkeit darüber Auskunft geben können, ob das Vorwort
des 1730 in Wien erschienenen vollständig vorhanden
ist oder nicht. Vermutlich werden einige der wenigen
vorhandenen Exemplare das Vorwort überhaupt nicht haben.

Nach

Meine Handschrift, die mit der vorigen identisch ist hat den Titel
יבס ב.ב.	אן חנה	לכה ב.ב. בר. בר. אונד שוויט	אן	3. 2. 1.	
ווארד. ד.מ.	פ. ל. ל. ג.	א. ב. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
1730	1730	1730	1730	1730	1730
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.

Der ungenannte Verf. ist R. Isaac Wetzlar (aus Celle)

vgl. Cat. Neub. 743 und das. N. 1501 (p. 1145)

Abfassungsjahr 1749 Der Titel m. E. mit Bezug
auf eine 1733 in 2. Aufl. erschienene Talmudische Schrift
gewissen, deren Titel also lautet: | א. ב. | א. ב. | א. ב. |

א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.
א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.	א. ב.

Meine Hs. hat den Nachvermerk | א. ב. | א. ב. | א. ב. |

und ist offenbar eine dem Verf. angefertigte (sehr schön
geschriebene) Handschrift seines Buches: Der Herr Handschrift
gibt außer dem Titel auch noch die | א. ב. | א. ב. | א. ב. |
woran | א. ב. | א. ב. | א. ב. | (vgl. | א. ב. | א. ב. | א. ב. |
folgt. Von habe die Handschrift für einen wertvollen

Beitrag zur Geschichte des jüd. Erziehungswesens, den
sicherweise herausgegeben zu werden verdient.

Mein Pergament - Pind. | א. ב. | א. ב. | א. ב. |
ist Salomich: 1520 und es ähnelt, wie
das Zedner 107

[illegible]

Ami

אזכור / אזכור יום הגאון האלול

THE FUTURE

(THE ZUKUNFT) — The Yiddish Monthly — „צוקונפט“ די

Vol. XXXVII

MAY, 1932

No. 5

אינהאלט-פארצייכנים:

247	הלל ראגאף — הואווער און דער קריזיס
248	יהואש — איד מאד ווענען (ליד)
249	פ. הארקאווי — די דייטשע סאציאלדעמאקראטיע און איהר קאמף נעגען פאשיון (די נעפערהליכע לאגע אין דייטשלאנד)
254	ה. ליוויק — דער גולם חלום'ס (פראנמענט פון א דראמאטישער פאעמע)
260	יודיקא — לידער
261	פראפ. מ. קראל — די גרויסע מלחמה'נעפאך צווישען יאפאן און סאוועטרוסלאנד אויפ'ן ווייטען מורח (כינע און די אימפעריאליסטישע מלוכות)
266	רחל — לידער (פון די פארבליבענע שריפטען)
267	א. ליטוואק — די אידישע מאסען-קולטור (אין אמעריקע און אין דער אלטער היים)
271	יונה ראזענפעלד — הערט א נעשיכטע (ערצעהלונג)
276	מ. אווענסקי — דער ארבייטער רינג און די פאראייניגונגס-קאנווענשאן (די שווערע פראגען, וואס דארפען נעלייזט ווערען)
278	רחל ה. קארן — א שר אין פעלד (נאוועלע)
283	אב. גאלדבערג — ראובן בריינין (צו זיין זיבעציגיאהריגען יובילעאום)
286	מנחם ריבאלאוו — בן עמי (אן אפשצונג פון פארשטארבענעם אידיש-רוסישען שריפטשטעלער)
288	נ. שטערנבערג — (לידער)
289	ד.ר. זשיטלאווסקי — מאדערנע אידישע פראבלעמען (דריטע פראבלעם: אן אייגענ' לאנד, גלות-נאציאנאליזם אדער א „קולטור-צענטער“?)
293	שאול טשערניכאווסקי — דאס לעבען פון א מערקווירדיגען מענשען (נייע איינצעל-הייטען צו דער ביאגראפיע פון באריהמטען באקטעריאלאג פראפ. האוקין, דעם ערפינדער פון די מעטאדען פון אינאקולאציע און סערום נעגען כאלערע און בובאנישער פעסט)
298	צבי הירשקאן — „נאסאידאט“ און סאוועטישע קונסט (ווי די סאוועט-רעווינאג באציהט זיך צו דער שעהנער ליטעראטור)
304	שמואל רובינשטיין — סודות פון חדר (אן אינטערעסאנט בלעטעל פון דער נעשיכטע פון די אידען אין דער רוסישער זשורנאליסטיק)
305	יוסף יפה — העי, העי העמערעל (ליד)
306	יצחק ריבקינד — די „ליבס ברייב“ פון צוויי הונדערט יאהר צוריק און זייער מחבר
310	א. ליעסין — יהודה המכבי (א סעריע לידער)
311	דניאל טשאַרני — דער גלגול פון „טביה דער מילכיגער“ (בלעטלאד פון א לעבען)

פון דער ביכער-וועלט

314	ש. ניגער — מאנער'ס בוך לידער און באלאדען „שטערן אויפ'ן דאך“
319	א. מאירסאן — חנו י. מיניקעס (א פאר ווערטער אויפ'ן פרישען קבר)
320	טשאַרלס יאָפּע — די שאַדוועלט
321	ביכער דערהאלטען אין רעדאקציע

Subscription Rates

Single Copies.....	25c.
One Year.....	\$2.50
One Year, Foreign.....	3.50

וויכטיג פאר סובסכרייבערס!

(1) ווען איהר ענדערט אייער אדרעס ביטע מעלדעט אונז ווענען דעם נים שפעטער ווי דעם 15טען פון מאנאט כדי מיר זאלען קענען איין שיקען דעם נעקסטען נומער אויף אייער ווייעם אדרעס
(2) שרייבט אונז דעם אלטען אזוי נוס ווי דעם ווייעם אדרעס

סובסכריפטשאן פרייז

איינצעלנע קאפס	25c
א יאהר	\$2.50
א יאהר אויסלאנד	3.50

Published by the Forward Association, 175 East Broadway, New York, N. Y.

די „ליבס בריב“ און זייער מחבר

יצחק ריבקינד

איז איינגעטיילט אין נישט קיין פראפארציאנעל גלייכע (12 קא- פילטער פארנעמען נאך א פערטעל פון דעם גאנצען כתב-יד, 20 בלאט) 16 פרקים, פון וועלכע נאך דריי פרקים (י"ב, י"ד, ט"ו), לויט מייטלים, ווייזט אויס מעהר, האבען די אויפשריפטען עמוד התורה, עמוד העבודה, עמוד גמילות חסדים.

דער צווייטער מאנוסקריפט (אין וועלכען עס פעהלט דער טיטעלבלאט און א טייל פון דער הקדמה), האט פראפעסאר מארקס געקויפט אין 1922 ביי דעם מוכר ספרים ד. פרענקעל, איז קאפירט פון אן אנדער האנדשריפט דורך א שרייבער (ליי- דער נישט אנגעגעבען) וואס שטאמט פון רהיין-נעגענד און לויט דעם פירט וואס געפינט זיך צום סוף, איז דאס איבערשרייבען געענדיגט געווארען אין א דינסטאג ט"ו תמוז, תקנ"ג (25טען יוני, 1793). עס אנטהאלט 44 בלאט, קווארטא-פארמאט און צופאלט זיך אין 17 קאפיטלעך, מיט די דריי דערמאנטע אויפ- שריפטען אויף דיוועלבע פרקים. בכלל האט זיך דער קאפיסט דערלויבט א סך פרייהייטען ביים איבערשרייבען. ער האט „איבערגעשריבען“ שפראכליך מעהר דייטשמעדיש און אויך „קארעגירט“ סטיליסטיש-אינהאלטליך דורך קירצונגען און אפוייכונגען.

ווי עס ווייזט אויס, איז דער באדלעיאנער עקזעמפלאר, וואס דר. מייטלים האט באשריבען, ערטערווייז נישט נאך דעפיקט 1), נאך עס פעהלט אין איהם אויך דער שער, און נישט וואלט ער איהם קאפירט און ער וואלט דאן אויך פארשפארט מאריד צו זיין איבער דעם נאמען פון כתב-יד כדי צו באווייזען, „אז די שריפט איז נישט קיין בריוונשטעלער פאר פארליבטע“ — ווייל דער טיטעלבלאט זאגט בפירוש דעם צוועק און אינהאלט פון דעם שריפט. כדאי, אויב אזוי, דא איבערצוגעבען דעם פולען טעקסט פון דעם שער, לויט פארגעס- מאנוסקריפט:

ליבס בריב: אן מיינה ליבה בריד אונד שוועסטערן אין דיוונ גלות וואר אינון פר ליבטה גראנקו איבער דען פסוק ואהבת לרעך כמוך טייטש דאס זולשט דין חכר ווא האבין וויא דיד זעלבשטן דא בייא אכר איינה טרויאריגה בטרעכטונג פון אונזרן במריבטן גלות: בנעבין איין גרינדליכה אונטער זוכונג דיא אורזאך פון אונזרם אריכת אונד לאנג וועהרינג גלות. אונד ענטליך איינה נאכר צור הופינונג אונזר ערליזונג דאש מיר מעגין ערלעבין די נבואה פון ישעי הנביא. ווא לעזיון גואל במהרה בימינו אמר:

פארגעס האט (אין א בריוולייכע באמערקונג פארצייכענט אויך אויף די טאוולען פון זיין מאנוסקריפט) אפילו געהאלטען, אז מיט דעם נאמען „ליבס בריב“ און מיט'ן גאנצען שער האט דער מחבר מכוון געווען געגען א אידיש מיסיאנעריש פאמפלעט, וואס טראגט דעם נאמען: „מכתב אהבה אל כל אסירי התקוה

1) מייטלים האט אפילו פרובירט טרעפען ליינענע אייניגע ווערטער, וואס פעהלען, אדער זיינען דעפיקט, אין דעם באדלעיאנער מאנוסקריפט, אבער ער האט נישט צוגעטראפען ריכטיג. אזוי, צום ביישפיל, אויף ז. 314 ליינעט זיך באמת אזוי: „דריט עש 18 יעדער אויך גמיינר מאן לייאנו, און דאס זיך אונד זיין נשמה נוציין דיר ויש שיש פיי קאן“; אויף ז. 327: „דעם קינד דען חיבור פר הער זאגט, דהיינו נור פשוטה טייטש“.

ער האט אבער אבער אויך מאנכמאל געמאכט א טעות אין ליינענע. ער שרייבט: „פאר א לערנ-יד פון דער העברעאישער גראמאטיק רעקא- מענדרט ער (וועצלאר) י. (ר.) דעם „ספר הדקדוק“, ווי ער רופט עס אן. פון דעם אויבענדערמאנטען מדקדק ר' זלמן הענא. א בוד אונטער דעם נא- מען „ספר הדקדוק“ איז אונז פון ר' זלמן הענא נישט באקאנט“ (ז. 328). ביי וועצלאר'ן ליינעט זיך נאך גאנץ אנדערש און מ. האט איהם אומזיסט דורך א טעות צוגעשריבען א טעות. דער מחבר שרייבט: „המדקדק הנדול המפורסם ר' זלמן הענא ע"ה האט אונש ספרי דקדק ננוגין הינטר לאזיג עש לייכט צו לערנ שטיט“... (כ"יפארגעס 48ב).

1. אין די „יווא בלעטער“ האט דר. יעקב מייטלים אן אינ- טערעסאנטע אפהאנדלונג איבער דעם היסטאריש זעהר ווערט- פולען אידישען מאנוסקריפט באטיטעלט „דער באדלעיאנער כתב-יד „ליבס בריב“ — א פאר'השכלה'דיקע רעפארם-שריפט“ (באנד 2, ז. 308—333).

דער כתב-יד איז א וויכטיגער דאקומענט פון פאר מענ- דעלסאנ'ס תקופה, מעהר פינקטליכער, פון מענדעלסאנ'ס יוגענט- צייט. עס איז א פובליציסטיש-מעמואריסטיש ווערק, אין וואס עס שפיגעלט זיך אפ די רעליגיעז-נייסטיגע, סאציאל-געזע- לשאפטליכע, עקאנאמיש-מאטעריעלע צושטאנדען פון די דיי- טשע אידען אין דער ערשטער העלפט פון 18טען יארהונדערט, איבערהויפט אבער ווערען אין דעם שריפט באהאנדעלט די ערציהערישע און קולטור-פראבלעמען פון יענער צייט.

עס פארדינט דעריבער, אז עס זאלען באלויכטען און אויפ- געקלערט ווערען אלע פרטים און ארויסגעבראכט ווערען וואס מעהר דעטאלען וועגען די „ליבס בריב“ און זייער מחבר יצחק וועצלאר.

אזוי ווי דר. מייטלים האט אין זיין פראגמענטארישער בא- שרייבונג אויך באריהרט „פראגען וואס דארפען נאך אויפגע- קלערט ווערען“ און דערווייל אויפגעשטעלט נישט-באגרינדעטע השערות, ווייל איד דא אייניגע פונקטען, סאי ביבליאגראפישע און סאי אינהאלטליכע, אויפקלערען און אויך דערגאנצען וועצ- לאר'ס ביאגראפיע און כאראקטעריסטיק, אויפ'ן סמך פון די מאטעריאלען, וואס זיינען טאקע, דא און דארט, צושפרייט אין מאנוסקריפט גופא.

ביי באהאנדלען די צאָהל פון די כתב-ידן איז אַרונ- געקומען א שטיקעל פלאנטער צוליב א קלייניגקייט. דר. מייטלים האט נישט באמערקט, אז די צווייטע קאפיע פון דעם מאנוסקריפט, וואס איז פארצייכענט אין מיכאעלס קאטאלאג „אוצרות חיים“ נומער 365, און האט באלאנגט צו ר' יעקב עמדין, געפינט זיך אויך אין באדלעיאנא, און איז נייבויערס קאטאלאג אונטער נומער 1420 (לויט נייבויערס באשרייבונג איז די קאפיע געמאכט פון צוויי שרייבער), וואס שליסט פארשטעהט זיך אויס די מעגליכקייט „אז דאס איז דער כתב-יד וואס סאסאן האט געקויפט“. אויך האט דער כתב-יד פארגעס, פון וואסער עקזיסטענץ מייטלים האט זיך דערוואוסט דורך דר. ב. וואכשטיין, נישט געקענט אריבערגעהן צו סאסאן, ווייל ער געפינט זיך נאך אין ניו-יארק.

אין דער אמת'ען זיינען ביז היינט-צוטאג באקאנט פינף מאנוסקריפטען פון די „ליבס בריב“. צוויי אין באדלעיא- נא, איינער ביי סאסאן אין לאנדאן (געקויפט דעם 21טען דעצעמבער אין 1926 דורך ליציטאציע ביי „סאטהעבעי ענד קא.“ אין לאנדאן, קאטאלאג-נומער 157), און צוויי אין דער ביבליאטעק פון דעם אידיש טעאלאגישען סעמינאר אין ניו-יארק.

פון די לעצטע צוויי איז איינער דער כתב-יד פארגעס (דורך דעם בוכהענדלער העניש אין ליפציג רשימה 3 נומער 9), וואס איז לויט אלע סימנים אן אריגינאל. אין פארמאט 12, אדער קליין 4, אנטהאלט 81 בלאט מיט'ן שער אריינ- גערעכענט (161 זייטען) פלום 1 בלאט (צווישען 21—22) וואס האט געפעלט און איז דערגאנצט געווארען, דורך פארגעסען אליין קאפירט, פון דעם צווייטען סעמינאר-עקזעמפלאר. ער

תמיד הלכות חג כחג נלעננט, וב"ה נוד לערני, גלייך וואהל גערני לתיקו נשמתו ספרי מוסר ושאר ספרי קדושים לערני וואלין, האט מיר השי'... נהאלפן ספר הקדוש חובת הלבבות דורך צו לערניו, נאך גיהנס איזט מיר אויף איינער דיין דאש ספר עקרים צו האנדן קומן. ענדליך ספר הקדוש נוח שלום אויף ספר ראשית דעת אונ' י"א אדר איילף (עלף) ספרים מהנאון החכם השלם מהורר יצחק אברבנאל זצוק"ל (59-ב).

פון זיין גאנצען שריפט און אויך פון די מאסען פארשייר דענע ספרים, וואס ער דערמאנט, איבערהויפט אין חקירה, מוסר און פילאסאפיע, איז צו זעהן זיין גרויס באהאוענטקייט אין דער גאנצער מיטעלאטערליכער ליטעראטור, אין די קלאסישע ווערק אויף די דערמאנטע געביטען, וואס ער רעקאמענדירט אזוי היינט צו ליינען און לערנען די בעלי-בית, וועלכע האבען א ידיעה אין די קליינע אותיות, און אויך רבנים און לומדים. וועצלאר שטעלט מיט זיך פאר א איד א למדן, א בעל-בית פון העכערען שטאנד, א דענקענדער מענטש, וויסענדרשטיג, וואס ווארצעלט אבער טיף אין דעם אלטען אידישען לעבענס-שטייגער און שטרעבט צו א ריינעם אמונה-אידעאל.

עס איז ווערט צו דערמאנען א נשמה-גערעכטע, וואס דער מהבר אליו באשרייבט. אמאל האט ער באקומען א ספר פון דעם בעל עקדה, וואו ער טרעט שארף ארויס, "להרחק הפילוסופי דש מיר ממש חולש ש ת א ז נ א ג י ו מ מ ש ק ר י ע ה ג ר י ס ז דאש איד מיין צייט אין זולכי ספרים בפרט אין ספר מורה נבוכים עבין פאלס גנאשט האבי, פר בראכט ה'י", און ער האט אפילו זיינע קינדער אנגעזאגט, "זיך פון אללי זולכי ספרי" מרחק צו זיין" (ז. 60-א). נאך שפע-טער האט ער אין עקידת יצחק גופא געפונען, "דען חילק צווישן פילוסופי אלהות אונ' צווישן פילוסופי היות" און האט אזוי ארום צוריק שלום געמאכט מיט דער מחקר-ליטעראטור.

דער פאקט אליין באשטעטיגט, אז עס איז גאנץ ווייטלויף פיג און אין גרונד פאלש צו זאגען, אז דער מחבר גופא שטעלט פאר א סינטעזע צווישען דעם ראציאנאליסטישען רעפארמאטאר פון 18טען יארהונדערט (! י. ר.) און דעם אלטען, ערליכען און פאלקסטימליכען בעל מוסר ("ייווא" ב. 332).

ניט נאר זיך, נאר אויך זיינע קינדער, וועמען ער דער-מאנט אייניגע מאל, האט ער געשטרעבט, "מדריך בדרך הישר צו זיין" (16-א) צוליב וואס'ער צוועק ער פלעגט דעם, "ספר חובת הלבבות וואו אויך אללי טיש מיט מינה קינדער... גלענד, אונ'... נאך לערני" (60-א). אין יאָהר 1730 האט ער גע-האלטען א מלמד פאר זיינע קינדער, א געוויסען יצחק סגל פון האצנפלאץ. דערזעלבער האט קאפירט, לויט ווענעציער דרוק פון יאָהר 1549, דעם ספר, "רוח חז" (נייבויער, נומער 4,1501), אזוי ווי מיט יאָהרען פריהער (1716), האט דער איבערזעצער פון "מפתח הנגינות", זיסקינד אלכסנדר פון מעץ, געמאכט זיין אר-בייט ביי וועצלאר'ן אין הויז.

וועגען זיין סאציאלען און עקאנאמישען מעמד, איז גענוג צו ברענגען זיין זעלבסט-כאראקטעריסטיק:

וואו מאן מיר הייך אבר פאקאדאפיו וואלט, וועהר איזט דינור שרייבר דער מוז גוויס איין דלפן אונ' לומפן הונד זיין. דער ווענין זיינס לומפן צושטאנד פיל גלות אויז שטיהן מוז. ניין מיין ליבה בריר, ווער זולכס פון מיר דענקט איזט זיך טועה... אין שפעצא (ספעציעל) אבר דש איד גיט אליין מיין פרנסה בכבוד, זונדרן ח"ל ב"ה וב"ש הגדול זולכין כבוד ביא אל מינה שררות אונ' חשבים האבי, דש מיר איין יעדער דער מיד אונ' מיין אום גאנץ קענט, ווערט מוזין מעיר זיין אפשר אונ' ס' אלפיים ב"י (בני ישראל) איין דיין גלויבן גלויבן זא פיל חז ו בכבוד ביז שררות ות קיפיים גיט הוט גלייך א' ד, וועסט ווענין איד אויך — — — איין בונדרי תפלה פר אדונינו מלך יר"ה אונד זיינה יועצים וכל השררות קונצפירט הבי" (ז. 17).

אזא אנגעזעהענער בעל-הבית, זוי וועצלאר, וואס איז דער-צו געווען א מקורב אין די הויכע פענסטער, איז גאנץ פאר-שטענדליך, אז ער האט פארנומען נאך א חשוב'ען ארט אין זיין קהלה. אזוי, צום ביישפיל, ברענגט ער, אז א דאנק איהם, האט מען אנגעהויבען צו זאגען, "שיר היחוד", וואס מען האט אין

וואס ווערען געבראכט אין די "ליבס בריב" און אלע וויכטיגע פערזאנען און פערזענליכקייטען וואס ווערען דארט דערמאנט — אבער די פונקטען, וואס דר. מיטלים האט שוין יא בארירט און באשריבען, האט ער געקענט און באדארפט ברייטער און אומפאנגרייכער ארומנעמען, איבערהויפט וועצלאר'ס א ז י ט א ב י א ג ר א פ י ש ע נאטיצען, וואס זיינען צווייט און צו-שפרייט איבער זיין גאנצען חבור, און לויט דעם כתב-יד, לאזט זיך קאנסטראוירען מעהר ווי "א קורצע כאראקטעריסטיק פון מחבר."

ער ברענגט דעם פאקט, אז וועצלאר האט געלערענט ביי ד' אברהם ברוידא אין פראג און לאזט אויס וויפיל צייט ער האט ביי איהם געלערענט, גאנצע פ י ר י א ה ר ! א זאך, וואס ווערט געבראכט צוויי מאל. אפילו דאס שילדערען דעם רבינ'ס "לעבענס אהרט דאש ער דיא גאנצי וואך קיין דבר מן החי גגעסין" — איז גאנץ כאראקטעריסטיש אויך פאר דעם שילדע-רער, ניט נאר פאר דעם געשילדערטען.

"צי ער האט שפעטער געלערענט אויך אין אנדערע ישיבות, איז ניט צו זען", שרייבט מיטלים. אבער דוקא אין דעם פרט איז שוין גאָר צו זעהן; כמעט ווי אפען לויפט פאר אונז פארביי וועצלאר'ס גייסטיגער לעבענס-גאנג. זיין זעלבסט-ענטוויקלונג און בילדונג. עס פעהלען ניט קיין פרטים אין זיינע "ברייב" און עס פיהלט זיך ניט קיין מאנגעל אין שטאף, כדי צו באשטימען זיין מהות און פיזיאנאמיע אין וויסען און לומדות.

גלייך אין דער הקדמה שרייבט ער: "דש איד... פ י ל ה י א ה ר ז מ ש מ ש ת ל מ י ד י ח כ מ י מ ג ו ו ע ז י ו, אונ' אויף ישיבות גאָהר פליסינג ת"ל ב"ה (תורה לאל ברוד הוא) גלענד". ווען ער דערמאנט די שבתי-צבי באוועגונג, "וואש בעוה"ר אין אונזרי צייטן פאסירט איזט, מיט דענין מאמיני שבתי צבי תיפה רוחם וועלכס דען גאנצין עולם בקאנר", ברענגט ער א פאקט, וואס גראָד גרויסע רבנים, "דיא גרעשטי רודפים אודר פר פולגר פון דיזה רשעים גוועזן המאמינים בשבתי צבי, זולכי אויש צו ראטין", זיינען נכשל גע-ווארען און געגעבען לייכט אז הסכמה אויף א ספר, וועמעס מחבר אלע, "איין גאון ומופלג בחסידות נענין" און אוואו "שבתי צבי קלאהר פר משיח גשריבן איזט". "איד האב — שרייבט ער — אייניגה פון דיזה גאונים זצוק"ל גקענד, אונ' הברל מחיים למתים ט י ל ס מ ש מ ש ג ו ו ע ז י ו". (ז. 32). דא און דארט דערמאנט ער אויך אנדערע גרויסע רבנים, אויסער ר' אברהם ברוידא, ביי וועמען ער האט, ווייזט אויס, געלערענט. "דער גלייכן סדר הלימוד האט א י ז מ י ז צ י י ט ז בק"ס פראג הגאון הגדול המפורסם אב"ד מהור"ר דוד אפנהיים. זצוק"ל והגאון מהורר אלי' בעל המחבר אלי' זוטא עבין פאלס גהאבט" (ז. 53-ב), און ער איז, ווייזט אויס, געווען א באזוכער פון ר' דוד אפנהיים'ס הויז און זיין גרויסע ב י ב ל י א ט ע ק, וואס ער דערמאנט אין אנאנדער ארט (ז. 28-ב). ווייטער דערמאנט ער אויך: "זולכר סדר איזט אויך א י ז מ י ז צ י י ט ז בק"ס פ"פ דמיין גוועזן בימי הגאון הגדול המפורסם מהורר ש מ ו א ל ר' חיים ישעיה זצוק"ל והגאון החכם הכולל מהורר ש מ ו א ל ש א ט י ז זצוק"ל (65) (ז. 54-א).

וועגען זיין ווייטערדיגע אויסבילדונג און פארפאלקאמען זיך, דערמאנט ער —

"דאש דא איד נאך מיינר חתונה אייניגה גאָהרן פליסינג נמרות אונ' פוסקים וואש יעדער ב"ב (בעל בית) ניטיג האט, נחזרת. אויך ת"ל

(6) איבער די לעצטע צוויי זעה האראוויץ פראקפורטער ראבבינען טייל 2, ז. 60-56, 77 א. ו. דער ערשטער איז געשטארבען תס"ד (1704) און דער אנדערער תע"ס (1719). זעה דארט ז. 100-99.

פונקט, נאך צוליב דעמזעלבען טעם, וואס א סך רבנישע און טאריטעטען זיינען געווען אמאל געגען „חיי אדם“ און „קצור שולחן ערוך“ און נאך אזעלכע ספרים, וואס זאל ניט מאכען די עמיהארים צו גלויבען און דענקען, אז זיי זיינען שוין גאנצע „לומדים“ און קענען אפשר שוין אליין פסק'ענען אפילו שאלות „מאן לאסט“ — שרייבט ער — דען ווייבער צוואהרן דען צא/נה ורא/נה“ אדר דאש טייטש חומש לייאנו, וואו נאך פיל מדרשים און אנדות אין שטיהן, דיווש האלטי עבין ווא גוהט אלז וואו דיא עם הארצים עין יעקב לערנין, זי א מ י נ ז ו ואש אין טייטש-חומש שטיט דאש איזט קלאהר תורת משה.

ספעציעל האט ער געהאט א הארץ אויף דעם „צאינה וראינה“ צוליב א שענדליכע שטעלע, וואס האט זיך אריינגע- כאפט אין איינער פון די הפטרות, לויט וועלכער עס קומט אויס, אז ירמיה הנביא איז געווען א ברונה. און ער שרייבט וויי- טער מיט פארביטערונג:

„וואש איך פר חילול השם היר דורך ערפאהרן מאני איך ניט שרייבן. נור דיווש מוז איך בעוה'ר שרייבן, דאש איין אשה גלזאנט ר"ל (רחמנא ליצל) ירמי הנביא וועהר איין הורן וזהו גוועזן, און דרויף וועטין וואלין, זיא וויל עש איז דער הייליגה תורה ווייזן, האט איר טייטש חומש גהוילט און בעוה'ר קלאהר בוויסן (באוויזען) איז דער הפטורה פון שמות אדר הפטורה מסות דברי ירמי' בן חלקי' איר מאנ עש בעוה'ר ניט נאך שרייבן עש קאן עש איין יערר לייאנו. איר נשטיא וועהר עש ניט שבת גוועזין, איר העטין איין רונד דש טייטש חומש אין פיאר גווארפין. על כל פנים וואר איך איין טייטש חומש זעהי, מעקי איך דיווש אויף“ (ז. 51).

אין דערזעלבער תקופה האט נאך איינער ארויסגעטראטען אנטקעגען דעם. דער איבערזעצער פון חומש „באר התורה“ (אמשטרדם, 1758), ר' גדליה טייקעס האט צום סוף פון זיין העברעאיש-אידישע „אמונת ישראל“ (דארט, 1764) אפגע- דרוקט א ספעציעלע „מודעה“ אויף אידיש (אין אנדערע עקזעמ- פלארען פעהלט דאס בלאט, וואס איז באצייכענט ע"ז), בכרי —

בקענט צו מאכן דען גאנצין עולם... דר און איין (צאנה וראנה) איז הוין האט מן דיא ווערמ'ר מיט איין פערר דרייב שטרייבן און (פשיטא) דש איין (מצוה) איז אויף איימליכן (מדפיס מניה) צו זיין אין איין אנדר (לשו) וויא דיא (כוונה) פון רש"י איז. און איימליכן (מדפיס) גהער די בקענט מאכונג צו דרוקין אין (תפלות) און (מחזורים) פון הינטן (כרי) דו עש זעלט בקענט ווערן אין די גנצי וועלט דען עש איז איין גרוש (מעשה דשע ופשע) און איין (מיאוס לשון) צו דרוקן אויף איין הייליגן (נביא בן נביא) — — —

פון דעם אלעס איז צו זעהן, אז וועצלאלר'ס התנגדות צום „צאינה וראינה“, פונקט ווי טייקעס, איז ניט באוואויגען און מאטיווירט „פון ראציאנאל ליסטישען איינשטעל“. צוליב מאנגעל אין פלאץ, האב איך, ליידער, ניט די מעג- ליכקייט זיך אפצושטעלען גענוי און ברייטער אויף נאך פונקט- טען און אילוסטירען מיט נאך אינטערעסאנטע שטעלען פון דעם שריפט, ווער רעדט צו אנאליזירען נאך אייניגע געוויסע טענדענציעזע אויסטייטשונגען. אבער פון דעם אלעם, וואס איז פון אונז געבראכט געווארען איבער און פון דעם מחבר, איז שוין אויך צו זעהן דעם גרויסען קולטור-ווערט פון די „ליבס בריב“ פאר געשיכטע און דערצייהונגס-וועזען און וואס פאר א באדייטענדע אידעאלע פערזענליכקייט איז דער מחבר, יצחק וועצלאלר, וועלכער האט געלעבט און געוויקט אין דייטשלאנד אין דער צייט פון דעם יונגען פענדעלסאן. דורך די „ברייב“ און דעם מחבר'ס שילדערונג, ווערט דאס בילד פון יענער צייט, דאס אויסזעהן פון דער תקופה און דאס אינערליכע סאציאלע, קולטורעלע און געזעלשאפטליכע לעבען אלץ מעהר בולט.

קאָרעקטור דעם תהלים.

איך באנוץ זיך מיט דער געלעגנהייט צו באמערקען, אז אין די „יווא בלעטער“ באנד דריי, וואס איז מיר איצט געק- מען צום האנט, (ז. 88—89), האט י. וויינלען אפגעדרוקט „אז

א סך קהלות ניט געזאגט. דאך האט ער „דאהין געבראכט עש איז מינים אהרם נאר לאנגזאהם ווארט פר ווארט גזאגט ווערט.“ (7-67)

אין תוך איז ד"ר מייטליס צוטרעפענד מיט זיין אפשא- צונג, אז „די שריפט „ליבס בריב“ איז, ווי געזאגט, לויט דער אויסווייניגסטער פארם, געשריבען ווי א מוסר-ספר, דאך וואלט געווען א טעות צו שטעלען זי אין א דירעקטער שייכות צום אלט-אידישען מוסר.“ ווייל עס איז אין גרונד א פו ב ל י צ י - ס ט י ש ווערק, געשריבען, פארשטעהט זיך, אין סטיל און פארם פון יענער צייט. וועצלאלר אליין האט אזוי אויפגעפאסט זיין שרייבען, ווען ער דערקלערט אין דער הקדמה, פאר וואס ער שרייבט אויף טייטש אדער „אידיש-טייטש“, פירט ער אויס: „לאזט איך דינקן עש וועהר איין צי י ט ו נ ג, דיא יעצא די גרעסטי פינה בריות, לומדים ורבנים זעלכר לייאנו, אודר זיך פר ליינן לווין.“ דעריבער וואלט געווען ניט ריכ- טיג אריינצופאסען די „ליבס בריב“ אין דער מוסר-ליטעראטור און אנאליזירען זי פון א שטאנדפונקט ווי א מוסר-ספר.

נאכמעהר, מען קען און מען באדארף די שריפט צורעכע- נען צו אונזער גאנץ ארימע מ ע מ ו א ר ע ו-ליטעראטור. לויט ווי עס לאזט זיך פעסטשטעלען פון די פארשיידענע דאטען, וואס געפינען זיך אין בוך, האט וועצלאלר געשריבען די „ברייב“ אויף דער עלטער, זייענדיג צווישען זעכציג און זיבעציג יאָהר, ווען ער איז געווען פול מיט לעבענס-ערפארונגען און וואנדלונג- גען, רייך אין זכרונות, איבערלעבונגען און וויסען פון פראק- טישען לעבען, וואס מאכט אזוי בולט דעם מ ע מ ו א ר ע ו- פארם און זכרונות, איבערלעבונגען און וויסען פון פראק- מאס, וואס איז כלל ניט צו טרעפען ביי די דורכשניטליכע פראקטישע מוסר-ספרים. אבער צו מאכען די „ליבס בריב“ פאר א „רעפארם שריפט“, איז אבסאלוט פאלש. דער גאנצער „א פאר-השכלה" דיגע רעפארם-שריפט“ פאר די „ליבס בריב“, איז פארפירערש, וואס האט אויך פארפירט דעם געערטען שרייבער, וואס האט אלץ געוואלט איינפאסען אין די פון איהם אויפגע- שטעלטע ראמען, כדי טריי צו בלייבען זיין קאנצעפציע פון א „רעפארם-שריפט“.

מהאי טעמא קאמענטירט ער מעהרער איבער דעם מחבר און זיין שריפט, ווי צו לאזען איהם אליין רעדען, וואס איז אפט אין סתירה צו די „השכלה טענדענצען“ און „רע- פארם-גייסט“.

ווען וועצלאלר טרעט ארויס „דש בנות ישראל פרעמדי לשונות צרפות איטאליעניש לערנן“ אנטשטאט די אייגענע קול- טור און די העברעאישע שפראך, קאמענטירט מייטליס „דער- מיט פארטרייבן זיי די יידישע פרוי פון דער יידישער מחיצה“, ווען ער אליין שרייבט נאך פשוט „און אינו נמולים דא דורך צו זיא קומן“, וואס קלינגט א ביסעל אנדערש...

דאס זעלבע קאמענטירט ער אויך איבער וועצלאלר'ס בא- ציהונג צום „צאינה וראינה“, אז זי איז די פון אן „אויפקלע- רונג מענטש“, וואס האט „זיך געמוזט באציען געגאטיוו צו אזא ווערק ווי דאס טייטש-חומש אדער „צאינה וראינה“, וואס האט פארנומען אזא בכבוד'יגען פלאץ אין לעבען פון יידישען פאלקס-מענטשען. אבער אנטשטאט צו ברענגען וועצלאלר'ס רייד, מיט וועלכע „ער פאלעמיוזירט קעגען דער „צאינה וראינה“ פארוואס „ער האלט זי פאר שעדליך“ — ניט אונז מיט- לים זיינע אייגענע פירושים, אלץ כדי צו בארעכטיגען דעם גא- מען „א פאר השכלה" דיגע רעפארם-שריפט“.

אין דער אמת'ען איז וועצלאלר געגען דעם טייטש-חומש אדער „עין יעקב“ ניט „פון אט דעם טיפישען השכלה-שטאנד-

(7) דערזעלבער זאץ לייענט זיך אין דעם נייערען כתב-יד אזוי: „און אויב צוואהר דורך מיר ת"ל איז מיי קהלה צור תקנה גמאכט ווארדן, ווארט פר ווארט און שול שיר היתור גזאגט ווירד...“ (ז. 87-ב).

פון תהלים קאפיטעל לב, פסוק ח', „איעצה עליך עיני“. איבע-
ריג, דוכט מיר, צו באטאנען, אז די רעדאקציע פון א וויסענ-
שאפטליכען זשורנאל אין אידיש ווי די „יווא בלעטער“, בא-
דארף זיין אביסעל מעהר פארזיכטיג ווען עס קומט צו א פסוק
פון תנ"ך.

אומבאקאנטער בריוו וועגן בעש"ט, וואסער העברעאישער
טעקסט פון דעם לעמבערגער רב ר' חיים כהן ראפאפארט, דער
איבערדרוקער זוכט צו פארבעסערען אזוי: „לכן איעצה עיני
(אני?) עליכם (לכם?). כלל מדרד זו, א. א. וו. — ניט ווי-
סענדיג משמעות, אז דער רב האט זיך באנוצט מיט דעם פסוק

א . ס ע ר י ע ל י ד ע ר	י ה ו ד ה ה מ כ ב י	א . ל י ע ס י ן
-------------------------	---------------------	-----------------

12

יהודה המכבי ראטעוועט די הייליגע ספרים.

כן עשה גם יהודה כי אסף את הספרים
אשר נפוצו ונפזרו בשערי ירושלים המלחמה
בארץ. — חשמונאים ב, ב, מ"ו.

לויכט יהודה דורך די אנגסטען פאר זיין דור,
דורך דער בייזקייט דער פארביסענער,
ווי א גאט-געשוקטער וואונדער-מעטעאר,
אין דער נאכט דער אויפגעריסענער.

זוכט ער פאר'ן פאלק באשיצער פון דער ווייט —
מיט די רומער צו פארבינדען איהם;
וועקט ער אויך פאר איהם די אלטע העלדען-צייט —
מיט דער גבורה אנצוצינדען איהם.

זאמעלט ער די ספרים, וואו א דונער-שפראך
בליצט אין מיטען פון געוויסערען;
וואו גאטס-ווארט, געשפראכען דורך וואלקאנען-קראך,
טוט אין אלטע פארמעטס ציטערען.

וואו ביים צדיקים שווערד אנטפלעקט זיך גאט אין רום,
אין באפרייאונגס-קאמפען געטליכע;
וואו ארמיען גאנצע קומען פארכטיג אום
דורך די אויסדערוויילטע עטליכע.

זוכט ער זיי, די ספרים, היט פון חורבן אויס,
ראטעוועט פון הענט פון גוי'אישע;
שטעהען אויף פון יעדען בלאט אין פולער גרויס
די געשטאלטען די העראאישע.

און פון זיג צו זיג באגלייט איהם זייער קול,
מיט'ן קאמפארוף דעם פאטעטישען;
קלינגען בארג און טאל מיט עכאס פון אמאל,
אויף זיין וועג דעם מאיעסטעטישען.

קומט אויך ירמיה פאר איהם אין זעהונג איצט,
שוין ניט מעהר מיט קלאג מיט ביטערען,
נאר ער טראגט איהם צו א שווערד פון גאלד, וואס בליצט,
אז די שונאים זאלען ציטערען.

און דאס טרויס-געזיכט אין זילבער-לאקען שיינט,
און דאס נביא-ווארט טוט ווארעמען;
נעם די שווערד, מיין זוהן, און שלאג צוריק דעם פיינט,
און עס וועט זיך גאט דערבארעמען.

(די לעצטע לידער פון דער סעריע אין קומענדען נומער).

11

יהודה המכבי און דער „סאג פון ניקאנאר“ אין ירושלים.

ואת ראש נקנור הנקיעו מול פני המצודה
לאות עולם כי הושיע ה' את עמו.
חשמונאים ב, מ"ו, מ"ד.

ווארטען אלץ אין אקרא (* די פאררעמער נאך
אויפן פעלדמארשאל דעם בלוטיגען,
אז ער קומט באלד ווידער מיט'ן ווילדען יאד,
מיט'ן צארן מיט'ן גלוטיגען.

ווייזט זיך בלאז זיין קאפ זיין טויטער פאר דער וואנט,
אויף א שטאנג, פאר די פארשלאסענע,
ווי א גרוילגעשאנק, פאר זייער שמד און שאנד,
פאר די בלוטען די פארגאסענע.

קוקט פון הויכען שטאנג דער אפגעהאקטער קאפ,
מיט א חזק מיט א שטשירענדען,
אויפ'ן פחד פון די אקרא-לייט אראפ
אויפ'ן פאלק דעם טריאומפירענדען.

און יהודה קומט, א מילדער, ווי א טויב,
נאך די שלאכטען נאך די העפטיגע —
ערשטער אין סכנה, לעצטער אין דעם רויב,
וואס ער טיילט די נויטבאדערפטיגע.

זעה איד איהם, דעם זונגען, דעם זון פון זיג,
שטיל זיין הויסע תפילה ברומענדיג,
מיט'ן פארגעפיהל פון נייעם, גרויסען קריג,
וואס ער זעהט אין אנגסטען קומענדיג.

זוכט ער גארנישט מיט זיין שווערד פאר זיך אליין
אין די קאמפען אין די ברויזענדע —
נישט קיין כהנ'ס פורפור, נישט קיין קעניג'ס קרוין,
נאר באפרייאונג נאר דערלייזענדע.

און ער זעהט די טייכען בלוט, וואס שטעהען פאר,
וואו ער בראדזשעט, דער באפרייענדער;
אין אויף גרויסע אפפער אלץ נאך גרייט דער דור
פאר דער גאלדען דער באנייענדער?

ווי ער האט א לאנד אין חורבן אויפגעבויט
און א פאלק געשמידט אין פייערען —
וועלען לאנד און פאלק, פארמאטערטע ביז טויט,
צאהלען אלץ דעם פרייז דעם טייערען?

(* א פעסטונג דעמאלט אין ירושלים אין די הענט פון גריכישען
גארניזאן און די העלעניזירטע אידען.)